

РЕШЕНИЕ

№ 41

гр. гр. Добрич, 02.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ДОБРИЧ в публично заседание на шестнадесети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Галатея Ханджиева Милева

Членове: Галина Д. Жечева
Жечка Н. МарГ.ова Томова

при участието на секретаря Павлина Ж. Пенева
като разгледа докладваното от Галина Д. Жечева Въззивно гражданско дело
№ 20223200500416 по описа за 2022 година

за да се произнесе, съобрази следното:

Производството е по реда на глава XX, чл. 258 и сл. от ГПК. Подадена е въззивна жалба от Д. А. Д. и А. Д. Н., двете от гр. В., срещу решение № 260031/30.03.2022 г. по гр. д. № 245/2021 г. на Добричкия районен съд, с което е възстановена запазената част на Д. А. Д. с ЕГН ***** от наследството, оставено след смъртта на Н. Т. А. /ЕГН *****, починала на 12.02.2018 г., б.ж. на с. Г. К., община Д./, като Д. А. Д. с ЕГН ***** е осъдена да заплати на Д. А. Д. цифровото изражение на запазената му част в размер на 13 300 лв; обявен е за недействителен спрямо Д. А. Д. договор за покупко-продажба от 25.11.2020 г., обективиран в нот. акт № 24, том XXII, н. д. № 9057/2020 г. на СВ-Добрич, по силата на който Д. Д. продала на втората ответница А. Д. Н. недвижим имот в с. Г. К., община Д., представляващ къща със застроена площ от 38 кв.м, построена в дворно място с площ от 1630 кв.м., представляващо пл. № 62 в парцел XIII, кв. 11 по плана на селото, като двете въззивници са осъдени да заплатят на Д. А. Д. сторените разноси в размер на 1 160 лева.

Според въззивниците първоинстанционното решение е недопустимо и следва да се обезсили, тъй като районният съд се бил произнесъл

свърхпетитум по непредявено от ищеца спорно право.Претенцията на ищеца според изложеното в исковата молба била за намаляване на дарственото разпореждане само по отношение на имота в с.Г..К..Съдът не бил сезиран с искане за възстановяване на запазената част от наследството на Н.Т. А..Ищецът не бил оспорил всички дарствени разпореждания,а само това на имота в с.Г..К..

Атакуваното решение било и неправилно поради необоснованост с оглед базирането му на повторната съдебно-оценъчна експертиза,която била допусната в нарушение на чл.201 от ГПК при липса на доводи на насрещната страна за необходимост от допълнителна или повторна експертиза.Същата била допусната служебно от съда в нарушение на процесуалните правила и не следвало да бъде ценена.Не били изложени в решението от ДРС никакви мотиви защо съдът възприема повторното заключение,което било оспорено от въззивниците.Първото заключение ползвало данни за извършени реални сделки,а повторното само обяви на аГ.ции за недвижими имоти в местни медии,без да отчита стойности на реално приключили сделки.Не били налице и предпоставките на чл.135 от ЗЗД за уважаване на иска за прогласяване относителната недействителност на сделката между двете въззивници.Настоява се за отмяна на решението и за отхвърляне на исковете.Претендират се сторените от въззивниците разноски.

В писмен отговор и в хода на въззивното производство въззиваемият Д. А. Д. изразява становище за неоснователност на жалбата и настоява за потвърждаване на обжалваното решение.

Като постави на разглеждане въззивната жалба,Добричкият окръжен съд установи следното:

Жалбата е депозирана в рамките на преклузивния срок по чл.259 ал.1 от ГПК /въззивниците са получили препис от първоинстанционното решение на 12.04.2022 г.,а жалбата е подадена на 26.04.2022 г. чрез еконтومات на куриерска фирма „Еконт“ при изтекъл за страната срок за въззивно обжалване на 26.04.2022 г./Жалбата е процесуално допустима предвид горното и подаването ѝ от активно легитимирани лица-страна в производството по делото-с правен интерес от атакуване на неизгодното за тях първоинстанционно решение.Разгледана по същество,същата е неоснователна.

Първоинстанционното решение е валидно като постановено от законен състав на районния съд в рамките на правомощията му, в изискуемата форма, мотивирано и разбираемо. Същото е допустимо като постановено по предявените допустими искове. Неоснователни са доводите на въззивниците за недопустимост на атакуваното решение при следните съображения:

Гр.д. №245/2021 г. на ДРС е образувано по повод искова молба вх. №261608/27.01.2021 г., с която са предявени искове от Д. А. Д. от гр.Д.- срещу Д. А. Д. и А. Д. Н., двете от гр.В., като в първоначалната искова молба е формулиран петитум за обявяване за недействителен по отношение на ищеца на сключения на 25.11.2020 г. между ответницата Д. А. Д. в качеството на продавач и ответницата А. Д. Н. в качеството на купувач договор за покупко-продажба, обективиран в нотариален акт №24, т. XXII, вх. рег. №8436, д. №4057/2020 г. на СВП-гр.Д.-, по силата на който първата продава на втората собствения си недвижим имот в с.Г..К., общ.Д. с административен адрес ул. "П.*", а именно дворно място с площ от 1 630 кв.м, представляващо УПИ XIII с пл. №62 в кв.11 по ДРП на селото, ведно с построената в него жилищна сграда със застроена площ 38 кв.м и второстепенна постройка със застроена площ 30 кв.м, както и всички подобрения и приращения в имота, като продавачката Д. А. Д. си запазва пожизнено право на ползване върху имота. Исковата претенция е обоснована с това, че страните по горната сделка са знаели, че с нея увреждат ищеца, а именно „за увреждането на полагащата му се запазена част от наследството“ на неговата майка. В обстоятелствената част на исковата молба е изложено, че ищецът Д. Д. и ответницата Д. Д. са наследници по закон на А. Д. А., поч. 2013 г., и Н.Т. А., поч. 2018 г.-техни родители. Възходящите на страните били собственици при режим на СИО на описания недвижим имот в с.Г..К., общ.Д., който дарили на дъщеря си Д. А. Д. през 2001 г. Приживе родителите на страните поради влошени отношения с ищеца се разпоредили с цялото си имущество в полза на ответницата Д. Д. Била накърнена запазената част от наследството на ищеца.

При така изложените обстоятелства формулираният петитум за обявяване относителна недействителност на последваща сделка на разпореждане с подарения на първата ответница недвижим имот в с.Г..К. в полза на нейната дъщеря-втората ответница се явява напълно несъответен. Обстоятелствата в исковата молба биха обосновали иск по чл.30

ал.1 от ЗН за намаляване на дарение/дарения и възстановяване запазената част от наследството на ищеца /предвид твърденията за осъществени от наследодателите дарствени разпореждания в полза на първата ответница,накърняващи запазената част на ищеца от наследството/,а отправеното от ищеца искане съответства на иск по чл.135 ал.1 от ЗЗД,по какъвто не са изложени обстоятелства в исковата молба досежно качеството на ищеца на кредитор спрямо прехвърлителката и увреждащия характер на атакуваната сделка.По тази причина първоинстанционният съд с разпореждане от 02.02.2021 г. съвсем резонно е указал по реда на чл.129 ал.2 от ГПК на ищеца да отстрани нередовностите на исковата молба.С молба вх. №263901/26.02.2021 г. ищецът Д. Д. в определения срок уточнява,че предявява следните икове:

1./иск срещу Д. А. Д. за намаляване на извършените от общата им наследодателка Н.Т. А. дарения в полза на ответницата /забел. непрецизно е посочено от ищеца,че настоява за намаляване само на дарението на недвижимия имот в с.Г..К.,общ.Д.,като същността на горната претенция е възстановяването на запазената му част,а искането за възстановяване на запазената му част от наследството на посочената наследодателка включва имплицитно искане за намаляване на всички извършени от нея дарствени разпореждания,като поредността на намаляване на даренията се определя съгласно чл.34 от ЗН не от ищеца,а от избора на ответницата или при липса на неин избор по реда на чл.32-33 от ЗН/ и за възстановяване запазената част на ищеца от наследството на неговата майка Н.Т. А.,който иск черпи правното си основание от разпоредбата на чл.30 ал.1 от ЗН;

2./искове срещу Д. А. Д. и А. Д. Н. за обявяване за относително недействителен спрямо ищеца на сключения между ответниците на 25.11.2020 г. договор за покупко-продажба на имота в с.Г..К.,общ.Д. като увреждащ правата му на кредитор на наследството на Н.Т. А.,респ. на наследник със запазена част от наследството,които икове черпят правното си основание от разпоредбата на чл.135 ал.1 от ЗЗД.

Следва и допълнително уточняване на горните искиви претенции /посочване на ответниците по тях,визирани по-горе/ с молба вх. №264794/18.03.2021 г.,депозирана от ищеца по указание на ДРС.

Поправената искова молба се счита за редовна от деня на подаването ѝ

/чл.129 ал.5 от ГПК/,поради което се приема,че първоинстанционният съд е сезиран надлежно с горните искове по чл.30 ал.1 от ЗН и чл.135 ал.1 от ЗЗД.Именно тези допустими искове са разгледани от първоинстанционния съд и решението му е допустимо.Произнасяне свръхпетитум по непредявени искови претенции не се констатира.

По същество решението на ДРС е правилно,като съображенията за този извод са следните:

Според удостоверенията за наследници на листи 6 и 7 от делото на ДРС ищецът по делото Д. А. Д. и ответницата Д. А. Д. са наследници по закон /съответно син и дъщеря/-низходящи на А. Д. А.,б.ж. на с.Г..К.,общ.Д.,починал на 02.09.2013 г.,и на Н.Т. А.,б.ж. на с.Г..К.,общ.Д.,починала на 12.02.2018 г.

Ищецът Д. А. Д. се легитимира като лице по чл.29 от ЗН с право на запазена част от наследството на своята майка Н.Т. А..Според чл.30 ал.1 от ЗН наследник с право на запазена част,който не може да получи пълния размер на тази част поради завещания или дарения,може да иска намалението им до размера,необходим за допълване на неговата запазена част.Съгласно ал.2 на същия член когато наследникът,чиято запазена част е накърнена,упражнява това право спрямо лица,които не са наследници по закон,необходимо е той да е приел наследството по опис.В настоящия случай правото се упражнява спрямо лице,което е наследник по закон на починалата наследодателка /Д. А. Д. е нейна низходяща/ и затова не е било необходимо ищецът да доказва приемането на наследството по опис.Според разпоредбата на чл.31 от ЗН за определянето на разполагаемата част,както и размера на запазената част на наследника,се образува една маса от всички имоти,които са принадлежали на наследодателя в момента на смъртта му.След това се прибавят към нея даренията с изключение на обичайните такива според тяхното положение по време на подаряването и според стойността им по време на откриване на наследството за недвижимите имоти.

Към датата на смъртта на наследодателката Н.Т. А. /12.02.2018 г./ последната не е притежавала никакви недвижими имоти /в тази насока изявленията на страните в съдебно заседание на 28.06.2021 г. пред ДРС и молби вх.№268106/29.06.2021 г. на ищеца и вх.№268286/05.07.2021 г. на ответницата-на листи 109-111 от делото на ДРС/,поради което масата по

чл.31 от ЗН следва да съдържа само извършените от нея дарения.Същата е дарила на 18.07.2001 г. на дъщеря си Д. А. Д. /П./ дела си /1/2 ид.ч./ от притежавания от нея и съпруга ѝ А. Д. А. в режим на СИО апартамент в гр.Д.-,жк „Д.***,състоящ се от три стаи,кухня и сервизни помещения със застроена площ от 93,64 кв.м,ведно с избено помещение №4 с площ от 4,72 кв.м и 0,937 % ид.ч. от правото на строеж върху общинско място /нотариален акт №125,т.I,рег. №1000,н.д.№92/18.07.2001 г. на нотариуса Е.С. с район на действие ДРС на лист 11 от делото на ДРС/.Наследодателката Н.Т. А. е дарила на 01.10.2001 г. на дъщеря си Д. А. Д. /П./ дела си /1/2 ид.ч./ от притежавания от нея и съпруга ѝ А. Д. А. в режим на СИО недвижим имот в с.Г..К.,общ.Д.,а именно дворно място с площ от 1 630 кв.м,представляващо УПИ XIII с пл.№62 в кв.11 по ДРП на селото,ведно с построената в него жилищна сграда /нотариален акт №163,т.I,рег.№1277,нот.д.№126/01.10.2001 г. на нотариуса Е.С. на лист 9 от делото на ДРС/.Дарителката си е запазила правото на пожизнено ползване на имота.Правото на пожизнено ползване върху имота в с.Г..К. е погасено със смъртта на титуляра му-наследодателката Н. Т.А. /чл.59 ал.1 от ЗС/,поради което то не се наследява /не е част от наследствената маса/,не представлява актив на наследството и не следва да се включва в масата по чл.31 от ЗН.Същото се отнася и до правото на ползване на Н. А. върху други имоти /така нотариален акт №167,т.III,рег.№5483,д. №353/2015 г. на нотариуса Ц.А. на лист 18 от делото на ДРС/.

Не е спорно между страните,че двата подарени имота са притежавани към датите на даренията в режим на СИО между наследодателите им-дарители А. А. и Н. А.,като са били придобити възмездно по време на брака им,т.е. не е спорно,че дарителката Н. А. се е разпоредила при двете цитирани дарения през 2001 г. със собствената си 1/2 ид.ч. от двата имота в гр.Д.- и с.Г..К..

Двете дарения се остойностяват към датата на откриване на наследството на Н. Т.А..Заклучението по първоначалната съдебно-оценъчна експертиза,изготвено от вещото лице П.М. /на листи 132 и сл. от делото на ДРС/,е било оспорено от ищеца по делото Д. Д.,който е възразил,че не почива на достатъчно проучване на пазарни аналози.В заключението е отразено изрично,а е потвърдено и от вещото лице при изслушването му в съдебно заседание,че са използвани само по три пазарни аналога досежно всеки от двата процесни имота,което не е достатъчно за постигане реална оценка на

даренията.Пазарните аналози са с източник Служба по вписванията,но е ноторно известно,че в нотариалните актове почти винаги не се вписва реалната продажна цена с цел спестяване на разходи по прехвърлянето,т.е. ползването за база на такива сделки,които не отразяват реалната продажна цена на имотите,не обосновава достоверност на заключението.По тази причина по искане на Д. е допусната повторна съдебно-оценъчна експертиза,заключението по която е изготвено от вещото лице В. Д. /на листи 177 и сл. от делото на ДРС/,като същото не е оспорено от страните и почива на обстойно проучване на пазара на имоти към момента на смъртта на наследодателката /проучени са реални пазарни цени по сделки от релевантния период в три аГ.ции за недвижими имоти/.По тази причина като меродавни следва да се приемат стойностите на имотите,определени от второто вещо лице.Стойността на недвижимия имот в с.Г..К. към датата на смъртта на наследодателката Н. Т.А. е 10 100 лв,т.е. дарената от наследодателката 1/2 ид.ч. е с цена 5 050 лв.Не следва да се взема предвид оценката на имота в с.Г..К.,определена при зачитане на правото на ползване на Н. А. върху имота /допълнително заключение на вещото лице В. Д. на листи 221 и сл. от делото на ДРС/,защото към момента на откриване на наследството,който е меродавен за определяне на стойността,това право вече не съществува-погасено е съгласно чл.59 ал.1 от ЗС.Стойността на апартамента в гр.Д.- е 69 700 лв,т.е. дарената от наследодателката 1/2 ид.ч. е с цена 34 850 лв.Общата стойност на подареното от Н. Т.А. към момента на откриване на наследството е 39 900 лв.Това е стойността и на масата по чл.31 от ЗН.

Според разпоредбата на чл.29 ал.1 от ЗН запазената част на низходящи,когато наследодателят не е оставил съпруг /такава е настоящата хипотеза-наследодателката Н. А. е починала през 2018 г. след съпруга си А. А.,починал през 2013 г./,е при две и повече деца или низходящи от тях 2/3 от имуществото на наследодателя.Запазената част на низходящите в случая е на стойност 26 600 лв,а разполагаемата част на наследодателката /1/3/ е на стойност 13 300 лв.При двама низходящи в случая запазената част на всеки от тях,в частност на ищеца Д. А. Д.,от имуществото на наследодателката Н. А. е 1/3.Запазената част от 1/3 се равнява на 13 300 лв от стойността на подареното имущество /1/3 от 39 900 лв/.С процесните дарения в полза на низходящата Д. Д. очевидно наследодателката е накърнила изцяло /в пълен размер/ запазената част на низходящия Д. Д.,който не е бил компенсиран от

нея-напр. с извършени в негова полза завещания или дарения.Предвид горното запазената част на ищеца Д. подлежи изцяло на възстановяване,т.е. искът му по чл.30 ал.1 от ЗН е основателен.

В случая обаче възстановяването на запазената част не може да се осъществи чрез получаване на дял от подареното имущество чрез намаляване на двете процесни дарения,защото надарената Д. А. Д. се е разпоредила и с двата подарени й имота чрез покупко-продажба преди предявяване на настоящите искове и преди вписване на исковата молба по настоящото дело /така досежно имота в с.Г..К. нотариален акт №24,т.ХХІІ,вх.рег. №8436/25.11.2020 г.,д.№4057/2020 г. на СВП-Д.- на лист 10 от делото на ДРС и еднопосочни изявления на двете страни по делото,че имотът в гр.Д.-,жк „Д.** е продаден от надарената-според посоченото в исковата молба от ищеца на 23.10.2008 г.,т.е. преди 14 години/.

След като процесните имоти-предмет на даренията са отчуждени в полза на трети лица и същите са преминали в техния патримониум,придобитите от третите лица права не отпадат автоматично само защото е накърнена запазената част на ищеца Д..На разположение на наследника със запазена част е възможността чрез иск по чл.37 от ЗН да иска отмяна на извършеното отчуждаване при наличие на предпоставките по цитираната разпоредба,като едва уважаването на такъв иск ще има за последица връщане на имота в наследствената маса.Дължимото намаление на извършените дарения няма действие по отношение на последващите приобретателите на имотите до успешното провеждане на иск за отмяна на отчуждителните сделки по чл.37 от ЗН.При липса на предявен и уважен иск по чл.37 от ЗН подарените имоти не могат да бъдат върнати в наследствената маса,предвид което ищецът Д. Д. следва да бъде възмезден от надарената Д. А. Д. със сумата,представляваща парична равностойност на имуществото,което той би получил от наследодателката Н.Т. А. при условие,че даренията не бяха извършени,а именно сумата от 13 300 лв,която е необходима за възстановяване запазената част на Д. от наследството.Присъждането на горната сума е законна последица от основателността на иска по чл.30 ал.1 от ЗН,т.е. не е необходимо изрично искане на ищеца в този смисъл.

Въззивният съд напълно споделя изводите на ДРС по основателността на исковите по чл.135 ал.1 от ЗЗД,предявени от Д. А. Д. срещу Д. А. Д. и А. Д. Н.

за обявяване за относително недействителен спрямо ищеца на сключения между ответниците на 25.11.2020 г. договор за покупко-продажба на имота в с.Г..К.,общ.Д. като увреждащ правата му на кредитор на наследството на Н.Т. А.,респ. на наследник със запазена част от наследството.

При съобразяване на възприетото в решение №552/15.07.2010 г. по гр.д. №171/2009 г. на IV г.о.,ГК на ВКС,че „ако Павловият иск е съединен обективно с иска за вземането,предмет на делото наред с потестативното право са и правоотношенията,които легитимират ищеца като кредитор.Предвид горното предявяването на исковете по чл.135 ал.1 от ЗЗД в настоящото производство при обективното им кумулативно съединяване с иска по чл.30 от ЗН е допустимо и същите следва да бъдат разгледани.

Основателността на иска по чл.135 ал.1 от ЗЗД се предпоставя от наличието на следните предпоставки:1./ищецът Д. Д. да има качеството на кредитор спрямо първата ответница Д. А. Д.,т.е. да е налице негово вземане спрямо горната ответница;2./длъжникът Д. Д. да е осъществила правно действие /разпоредителна сделка/,което е причинило увреждане на кредитора,т.е. то да е довело до намаляване имуществото на длъжника;3./да е налице знание у длъжника,че с действията си уврежда своя кредитор;4./при възмездно разпоредително действие лицето,с което длъжникът е договарял,също следва да е знаело за увреждането,т.е. сделката да е предназначена от длъжника и лицето,с което той е договарял,да увреди кредитора.

С уважаване на иска по чл.30 ал.1 от ЗН се установява съществуването на парично вземане на ищеца Д. Д. от ответницата Д. Д. в размер на 13 300 лв.Безспорно прехвърлителната сделка с имота в с.Г..К. е увреждаща по отношение на ищеца,тъй като намалява имуществото на длъжника му Д. Д..Според оборимата презумпция по чл.135 ал.2 от ЗЗД знанието за увреждането се предполага,ако третото лице-приобретател е низходящ на длъжника.Безспорно е установено по делото,че приобретателката А. Д. Н. е низходяща /дъщеря/ на прехвърлителката-длъжник Д. Д.,така че нейното знание за увреждането се предполага.Тъй като имотът е прехвърлен преди възникване на вземането,от значение за основателността на исковете е установяването,че разпоредителното действие е извършено от длъжника Д. Д. и приобретателката А. Н. с цел да увреди кредитора Д. Д..Депозирани са

доказателства, че през ноември 2020 г. преди сключване на процесния договор за покупко-продажба на 25.11.2020 г. между ищеца и двете ответници са се развили отношения, мотивирали ответниците да сключат сделката с цел да осуетят възможността ищецът да потърси защита на правата си както по отношение на съсобствения имот в гр.В., така и спрямо наследството на неговата майка Н. и да получи възмездяване за неговата запазена част от наследството. По делото е представен протокол от 10.11.2020 г., подписан от ищеца и ответницата Д., от който става ясно, че Д. Д. е поканила брат си Д. Д. да ликвидират съсобствеността върху имот в гр.В., от който Д. притежава 1/6 ид.ч. по наследяване от баща си, както и че Д. Д. не приел уравнение на дела си в размер на 4 000 евро. Подписването на протокола от Д. А. не е оспорено, нито достоверността на датата на съставянето му. Ответницата Д. не отрича в отговора на исковата молба, че отношенията между нея и брат ѝ Д. по отношение на съсобствения имот в гр.В. не са били уредени към ноември 2020 г., т.е. същата е очаквала Д. да предяви претенции спрямо нея досежно този имот и е съзнавала възможността за евентуални предстоящи имуществени спорове между тях, вкл. по парични вземания на Д. за неговата ид.ч. от имота. Свидетелката Д. Г. Д. споделя, че след срещата на 10.11.2020 г. втората ответница А. Н. се обадила на 22-23.11.2020 г. на вуйчо си Д. Д. по телефона, за да разбере какви са намеренията му. Той ѝ съобщил, че смята да реализира претенциите си не само за апартамента в гр.В., но и че има претенции за дял от земите, къщата на село и апартамента на „Д.“. Отчуждаването на имота в с.Г..К. е извършено на 25.11.2020 г. в изключително кратки срокове след горния разговор и в полза на низходящата на отчуждителката. Горните събития обосновават извод, че сделката е извършена между майката и дъщерята именно с цел да се осуетят опитите на Д. Д. да реализира вземанията си от своята сънаследница Д. Д. както по отношение на апартамента в гр.В., така и по отношение подарените ѝ от наследодателката Н. А. имоти.

Предвид изложеното предпоставките на чл.135 ал.1 от ЗЗД за обявяване относителната недействителност на договора за покупко-продажба от 25.11.2020 г. са налице. Исковете на горното основание са основателни и подлежат на уважаване.

Първоинстанционното решение, с което исковете на Д. А. Д. са уважени, е правилно и следва да бъде потвърдено, вкл. в частта, с която на основание

чл.78 ал.1 от ГПК в полза на ищеца по делото са присъдени съдебно-деловодни разноски, сторени в първата инстанция, в размер на 1 160 лв.

При оставяне на въззивната жалба без уважение, респ. уважаване на исковете, право на разноски за въззивната инстанция има също ищецът по делото и въззиваем Д. Д., който обаче не е претендирал присъждане на такива, нито е представил доказателства да са сторени, поради което разноски не следва да му се присъждат. Въззивниците Д. Д. и А. Н. нямат право на разноски за настоящата инстанция поради уважаване на исковете срещу тях и такива не следва да им се присъждат.

Въззивното решение подлежи на касационно обжалване само в частта на произнасянето по иска на основание чл.30 ал.1 от ЗН-неоценяем, а в частта по исковете на основание чл.135 ал.1 от ЗЗД, които са облигационни с цена 3 700 лв, е окончателно и не подлежи на касационно обжалване по смисъла на чл.280 ал.3 т.1 от ГПК.

Водим от гореизложеното, Добричкият окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №260031/30.03.2022 г. по гр.д.№245/2021 г. на Добричкия районен съд.

Решението подлежи на касационно обжалване в едномесечен срок от връчването му на страните пред ВКС на РБ при условията на чл.280 ал.1 и 2 от ГПК в частта на произнасянето по иска на основание чл.30 ал.1 от ЗН-неоценяем, а в частта по исковете на основание чл.135 ал.1 от ЗЗД е окончателно и не подлежи на касационно обжалване по смисъла на чл.280 ал.3 т.1 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____

